Ти — стану найяснішого тумани,
Ти — аду шал, змія ти, в драговині
Народжена, що криє в зеленінні
Пахучих лук жало неублаганне!

У нектарі кохань дання ти тьмяне,
Ти — в чаші кришталевій подих тліні,
Меч, що завис лише на волосині,
Любовним поривам гальмо захланне!

Вернись в місця похмурі, де була ти,
О ревносте, любові вічний кате,
Або вселися в царство жаху люте.

Ні, в нім не змістишся: що дотепер ти
Не спромоглась себе саму пожерти,
Від пекла більшою ти мусиш бути.